

AI Keď som pôsobil na Severe Čiech, denne som cestoval električkou do farnosti Vratislavice. Raz, keď som sa vracal do Liberca, sa mi jazda električkou zdala trochu zvláštna. Električka chvíľu zrýchľovala a potom spomaľovala. A takto stále dookola. Dokonca sme meškali. Sedel som na úplne prvom mieste za vodičom. Na jednej zastávke vstali dvaja cestujúci a začali sa vodiča pýtať, či sa cíti dobre. On povedal, že je v poriadku. Lenže ja som si všimol, že za pultom doslova zaspával a nebol veľmi bdely a čulý.

KE Nový cirkevný rok začíname tou známou Kristovou výzvou, aby sme nezaspali, ale zostali bdeli. Ježiš hovorí: „Preto bdejte celý čas a modlite sa.“

DI Bdelosť, ako ju opisuje istá encyklopédia, je stav pohotovosti a pripravenosti organizmu reagovať na podnety. Opakom bdelosti sú stavy bezvedomia alebo spánku. Bdelosť možno v rôznych kontextoch chápať veľmi odlišne. Jedným z možných synonym je „duchovná bdelosť“, často označovaná ako citlivá všímanosť. Bdelosť je v určitých prípadoch obrazne synonymom ostrážitosti. Ak to teda zhrnieme, dostávame tieto dôležité slová: pripravenosť, ostrážitosť a citlivá všímanosť.

PAR Okolitý svet, pomerná bezpečnosť, pohodlie a iné skutočnosti majú tendenciu uspávať nás. Často sa hovorí, že niekto zaspal na vavrínoch. Skúsenosť nás však učí, že musíme byť neustále pripravení reagovať na nové životné výzvy, byť ostrážití voči lákadlám sveta a citlivo si všímať, čo sa deje okolo nás a v nás. Je to dôležité aj preto, že Boh k nám môže hovoriť rôznymi spôsobmi.

MY Tak ako to bolo v prípade konverzie istého pána. Delí sa takto: Stalo sa to doma, keď som bol osamote. V tom čase som čítal knihu. Ako som knihu čítal, zrazu som počul akýsi vnútorný hlas, ktorý ma viedol k tomu, aby som povedal: „Verím v Ježiša Krista“. Dodnes nechápem, odkiaľ sa to vo mne vzalo, bola to taká obyčajná myšlienka, ktoré človeka napadnú mnoho krát za deň. V tej chvíli vo mne bojovali hneď dve pohnútky. Po prvé, môj rozum, ktorý mi hovoril: „Nebud' hlúpy, takéto hlúposti prídu človeku do hlavy za deň často, spamätaj sa.“ A druhá pohnútky, ktorú som viac cítil v srdci, túžba po zmene, nádej, že by môj život mohlo niečo naozaj naplniť. Vedel som, že túto vetu „verím v Ježiša Krista“ nemôžem povedať „len tak“. Vnútorne som cítil, že ak poviem túto „nerozumnosť“, niečo sa zmení. Len som nevedel čo. Bojoval som s tým ešte asi 20 minút a potom som to povedal. Povedal som nahlas: „Verím v Ježiša Krista.“ Vtedy som ešte nevedel, čo to znamená, ale cítil som vnútornú radosť, akú som nikdy predtým nezažil. V tej chvíli som vedel jednu vec: „Už nie som neveriaci, som veriaci!!!“

Od tej chvíle som sa začal s týmto Ježišom Kristom rozprávať (vtedy som ešte nevedel, že sa to nazýva modlitba), začal som ho prosiť o svoje potreby, začal som mu ďakovať za úplne obyčajné veci, ktoré ma robili šťastným. A on mi

začal „odpovedať“. Napríklad tým, že trpezlivo plnil niektoré moje prosby, ktoré boli často úplne detské. Potom som si v kníhkupectve kúpil „detskú“ Bibliu a začal som ju čítať. Nerozumel som ani zďaleka všetkým textom, ale napriek tomu som v nej začal čoraz viac spoznávať Boha. Vždy, keď som Bibliu otvoril, povedal som si: „Bože, čo mi chceš teraz asi tak povedať?“ Vždy mi niečo povedal. Bolo to také krásne obdobie, ktoré trvalo asi šesť mesiacov. Potom prišlo obdobie, keď som sa túžil s niekým podeliť o svoje skúsenosti a vyjasniť si niektoré otázky. Nemal som však žiadneho veriaceho priateľa. Jediný, kto mi prišiel na um, bol spolužiak zo strednej školy. Vedel som, že je veriaci. Bola to pre mňa strašná lekcija pokory, pretože som musel ísť za ním a vyklopiť mu, čím som prechádzal. Bolo to však vo mne také silné, že to stálo aj za tú lekciju pokory. Musím povedať, že spôsob, akým ma spolužiak prijal, teda s láskavosťou a pochopením, bol pre mňa novou skúsenosťou. Bol to prvý človek, ktorý mi hovoril o Ježišovi. Tento spolužiak odo mňa za celé štúdium nepoznal nič dobré, a predsa dokázal byť ku mne láskavý. Vďaka nemu som sa dostal do modlitebného spoločenstva pri svätom Tomášovi v Brne, ktoré navštevovali najmä vysokoškoláci. Tam som sa naučil, že viera má nielen osobný, ale aj komunitný rozmer. Tam som zažil prakticky stopercentné prijatie od druhých, cítil som sa milovaný a moje sebavedomie išlo rapidne hore. Do roka a pol som bol pokrstený v Katolíckej cirkvi.

ADE V dnešnej uponáhľanej dobe je pre nás čoraz ťažšie byť bdely, ostrážitý a všímaný. Dá sa to však opäť naučiť. Adventné obdobie je pre nás príležitosťou dávať Bohu aspoň nejakých 10 minút ticha, aby nás mohol osloviť nejakou zaujímavou a pre nás dôležitou myšlienkou či pohnútkou. Preto veľmi odporúčam – pokúsme sa nájsť si tých 10 minút ticha pre Boha. Bývalý pápežský kazateľ Raniero Cantalamessa nás krásne povzbudzuje: „Vy si neviete ani predstaviť, akú veľkú radosť robíte Bohu Otcovi, keď si na neho nájdete čas aspoň na tichú modlitbu.“ Mnohým chceme v čase adventu pripraviť radosť, pamätajme aj na nášho Nebeského Ocka. Amen.